

[Bolvig]

ryster af skræk for, hvem der afløser selvher- skeren på påfugletronen? Vi risikerer f. eks. et marxistisk regime, som vil kunne vende de effektive vestlige våben mod os selv. Og så i sikkerhedens navn har USA allerede taget bestik af de nye politiske forhold og startet forhandlinger med Saudi-Arabien og Golf- staterne om yderligere våbenleverancer. Det har ingen ende, og det må være de små lan- des opgave at påvise tåbeligheden og farerne ved den accelererende oprustning.

Vi kender det tragiske våbenkapløb mel- lem de to supermagter. Det overgås desværre næsten af den ubønhørlige konkurrence mel- lem de allierede store magter i Vesten om at komme ind på det givtige våbenmarked. Gennem korruption og bestikkelse lokker og truer man land efter land – desværre især i den fattige verden – til at købe våben og ud- styr, dødsensfarligt legetøj, som landene som oftest overhovedet ikke har brug for. Vestens forhold til afrustning fremgår desværre me- get klart af en udtalelse af den tidligere for- svarsminister, Dennis Healy – jeg citerer:

»Skønt regeringen«, altså den britiske, »tillægger det den allerstørste betydning at gøre fremskridt i spørgsmålet om nedrust- ningskontrol og nedrustning, må vi dog sam- tidig tage de praktiske skridt, vi kan for at sørge for, at dette land ikke undlader at sikre sin andel af dette værdifulde våbenmarked.«

Som hr. Niels Helveg Petersen fremhæve- de, bliver det mere og mere umuligt for små lande at købe de mere og mere avancerede og kostbare våben. Danmark får som be- kendt i disse måneder leveret de kostbare Leopardkampvogne. Kan ministeren bekræf- te, at man i England har opfundet en ny type panser, der ikke kan gennemtrænges af kon- ventionelle granater? I givet fald betyder det, at vore dyre kampvogne allerede er forælde- de, inden leverancen er færdig.

#### Forsvarsministeren (Søgaard):

Jeg tror, at ordførerne her vil forstå, at det ikke er muligt i dag at give oplysninger om en række af de enkeltheder, man har spurgt om med hensyn til det, man for sit eget og sit partis vedkommende eventuelt ønsker at få med ind i en ny forsvarsordning, men at jeg kun her kan give tilsagn om, at en række af de ting og de problemer, der her er rejst,

naturligt vil blive drøftet i forbindelse med oplægget til en kommende forsvarsordning.

Denne sag er jo rejst på baggrund af en forespørgsel fra det kommunistiske parti, hvis ordfører, hr. Karl Møller, spurgte, om det nu var generalerne, der skulle bestemme, hvad der skulle ske, og hvordan forsvaret skulle være, om det var sådan, at politikerne nu var skudt ud. Hertil kan jeg sige, at det, jeg har givet udtryk for både i hærens års- skrift og på anden vis, er, at det naturligvis er politikerne, der drøfter rammerne for for- svaret, hvilke mål og opgaver det har, og derefter må man så drøfte med de militære sagkyndige, således som også andre har sagt det heroppefra, hvordan rammerne skal ud- fyldes. Det er den naturlige fremgangsmåde, som man tidligere har brugt, og som vi na- turligvis også vil prøve at bruge fremover.

Da jeg forstår, at det hos det kommunisti- ske parti vækker lidt kritik, at vi nu begyn- der at interessere os for forstærkningssagen, vil jeg gerne sige, at forstærkninger allerede i forsvarsordningen fra 1960-61 var med inde i overvejelserne og blev nedfældet på papiret som et led i normal dansk forsvarspolitik. Vi ved jo meget vel, at Danmark ikke har mu- lighed for at klare sig selvstændigt i en even- tuel større krig, og derfor skal det forsvars- samarbejde, vi har gennem NATO, medvirke til, at vi får de forstærkninger frem, som er nødvendige for, at vi kan holde vores land fri for eventuelle udefra kommende angrebs- styrker og derigennem sikre den frihed, som også hr. Karl Møller og det kommunistiske parti nyder godt af.

Det stod allerede i forsvarsordningen fra 1960-61, og det er gentaget i den betænkning, der blev afgivet af forsvarsudvalget over lov- forslaget i 1972-73, hvori der står – jeg cite- rer:

»I tilfælde af angreb på Danmark skal forsvaret umiddelbart kunne tage kampen op, således at allierede styrker kan føres frem og kampen fortsættes sammen med disse.

Der lægges i denne forbindelse vægt på, at de praktiske foranstaltninger m. v., der er nødvendige for sådanne styrkers modtagelse, i videst muligt omfang forberedes i fredstid«.

Med hensyn til hr. Karl Møllers opfattelse vedrørende Warszawapagtens og NATO- pagtens områder må jeg forstå det sådan, således som også enkelte andre ordførere har angivet, at hr. Karl Møller stiller sig solida-